

BŘEZNOVÝ VÝBĚR STUDENTSKÉHO ČASOPISU

DVOŘAN

2022

Chcete nás odebírat? :)

<http://eepurl.com/gCNElz>

(De)motivační dopis

Za svůj život jsem již experimentoval s různými slohovými útvary, od sonetu po protokol z chemie, jednomu jsem se však usilovně vyhýbal. Jednomu, který mě vždy děsil, který jsem nikdy nepochopil a při pouhé zmínce o něm se mi dělalo nevolno. Podivný žánr literární fikce, který v knihkupectví potkáte málokdy a jehož podoba dodnes rozděluje společnost. Za svých devatenáct let života jsem nikdy nenapsal motivační dopis. Ale jak se říká, na každého jednou dojde.

Byl únorový večer, celá ulice už spala, jen já tupě zíral do monitoru. V hlavě jediná myšlenka: „Co je to motivační dopis?“ Nechápal jsem, jak se to stalo, jak jsem se dostal do téhle situace, a hlavně jsem nechápal, co se to po mně vlastně chce. Ve škole mě učili psát dopis formální, neformální, úřední, otevřený... no prostě všechny druhy dopisu, jen ten motivační ne. Udělal jsem tedy to, co by udělal na mém místě každý rozumný člověk – otevřel jsem google.

„Jak napsat dobrý motivační dopis?“ se zdálo jako přesně to, co jsem hledal. S nadějí jsem tedy odkaz rozklikl a dal se do čtení. „Důležité je zaujmout!“ stálo uprostřed stránky a hned vedle: „Nezapomeňte se náležitě vychválit!“ Pod několika obdobnými body byl přiložen ukázkový dopis. V něm mi představili jistého Alexandra, který je prý velmi pracovitý, umí dělat sám i v týmu, je kreativní a práce je jeho vášeň. Zněl vlastně docela sympaticky. Ani jeho příjemný úsměv mi ale příliš nepomohl. Stále jsem nechápal, jak že mám napsat dobrý motivační dopis. Byť mě to trochu mrzelo, opustil jsem Alexandra a pokračoval jsem ve svém hledání.

„Jak napsat nejlepší motivační dopis?“ znělo jako článek, který mi konečně vše zodpoví. „Nejdůležitější je zaujmout!“ začal první odstavec. Přišlo mi to jako docela rozumná rada. Vypadalo to nadějně. V ukázkovém textu jsem se dočetl o jisté Petře, prý je velmi pracovitá, umí dělat sama i v týmu, je kreativní a práce je její vášeň. Působila jako fajn člověk. Napadlo mě, že by si určitě rozuměla s Alexandrem. Stále ve mně ale zůstalo spoustu nezodpovězených otázek. Nechal jsem tedy Petru Petrou a otevřel stránku „Jak napsat skvělý motivační dopis?“, kde jsem se narazil na Michala, který je pracovitý, umí dělat sám i v týmu, je kreativní a práce je jeho vášeň. „Fajn chlapík,“ řekl jsem si.

Po hodině strávené pročitáním všech možných návodů, průvodců, a dokonce jedné diskuze na dvanáct let starém fóru jsem to konečně pochopil. Vše do sebe zapadlo jako dílky skládačky. Už jsem měl ve všem jasno. Najednou se ten úkol zdál docela snadý. Proč jsem se tomu vlastně tak dlouho vyhýbal? Vždyť je to jednoduché. Důležité je zaujmout. Sebevědomě jsem tedy začal: „Jmenuji se Matěj K. Mezi mé přednosti patří pracovitost, kreativita a schopnost pracovat sám i v týmu...“

Matěj Kratochvíl

Dopisní příběh

Už to bude přibližně osm let, co jsem poprvé přičichla ke kouzlu psaní dopisů. Osm let? Zdá se mi to jako včera, kdy jsem se s ní poprvé setkala. Kdo že je ta tajemná, co si po celou dobu se mnou dopisuje? Jde o moji velmi blízkou kamarádku, se kterou jsem se čirou náhodou seznámila na jedné z dalších rodinných dovolených. Bylo nám okolo 8 let a ani jedna z nás netušila, že bychom mohly být i v budoucnu nadále v kontaktu.

V dnešní době není psaní dopisů zrovna dvakrát v módě, což dokazují nynější možnosti snadného spojení mezi lidmi, dokonce i z různých koutů světa. Protože komu by se chtělo sepisovat své pocity a zážitky na kus papíru, a pak si dát tu práci a své psaní donést k přepážce/blízké schránce, když to lze jednoduše vyřešit zasláním textové zprávy s emoji? Valná většina si s tímto řešením vystačí, ale já bych chtěla ráda ukázat, že ne vše, co se zdá být staromódní, musí být nudné. Kdyby to přece za nic nestálo, tak by můj příběh nezačal ani první kapitolou.

Inu, bylo to neobyčejné léto, našla jsem si totiž skvělou kamarádku, kamarádku do deště. Zakopaný pes byl však v tom, že každá z nás bydlela úplně v jiných končinách než ta druhá. Sice dálka nemusí být takovou překážkou, ale tehdy jsme byly dost malé na to, abychom se jen tak sebraly a udělaly si výlet přes celou republiku, a navíc ani jedna z nás neměla mobilní telefon. Nebylo tedy moc možností, jak se opět spojit. Když přece jen se něco našlo, to něco, co jsme obě znaly více z táborů a škol v přírodě. Psaní dopisů. Vyměnily jsme si tedy vzájemně své adresy a s těžkým srdcem se rozloučily, ale ne tak úplně.

Měsíc co měsíc jsme si nepřetržitě psaly o novinkách, které se během našeho odloučení udály, a s každým odeslaným dopisem natěšeně čekaly na odpověď té druhé. Jak našich zážitků nabývalo, tím víc jsme měly potřebu si sdělovat každíčký detail našich životů. Že není možné, aby nás to jednou neomrzelo? Ale kdeže. Dopis od dopisu, psaní od psaní akorát dokazovalo, jak ty roky rychle plynou a jak máme jedna druhou ráda. S naším dopisováním jsme společně vyrůstaly a ejhle, už máme za sebou základku a najednou jsme zase v úplně jiné etapě života. Je to až neskutečné, že mohou být lidské vztahy natolik pevné, aby vydržely i přes kilometry oddálení.

Ten pocit, když se na vás ve schránce usměje obálka plná překvapení. Ten pocit, když se svěříte papírovému příteli, který vám věrně naslouchá. Ten pocit, když pero sviští po jednotlivých řádcích a pomáhá tak přenášet myšlenky do hmatatelné podoby. Rozhodně ho nenajdete za obrazovkou svého chytrého zařízení, ten se musí prožít s pisátkem v ruce, pod stolní lampičkou a s horkým čajem v ruce. Pak to přijde, to kouzlo zvané DOPIS.

Sunshine:):

Feromony u člověka?

Nedávno jsem viděla Marvelovku Black Widow (Přestože je film přes půl roku starý, předem upozorňuji ty, kteří ho ještě neviděli a chtěli by se na něj podívat, budu trochu spoilovat, pardon :3.). Upřímně pro mě děj nebyl nějak zvlášť ohromující, spíš slabší v poměru k ostatním filmům od Marvelu. Kromě akčních scén a efektů mě ale jedna věc přece jen velmi zaujala. Ve scéně, kde se hlavní hrdinka Natasha setkává s největším záporákem filmu Dreykovem, je zmínka o feromonálním bloku, který Natashe zabraňuje na Dreykova jakkoliv zaútočit. Natasha pak poškozením určitého nervu v hlavě (bouchnutím hlavou o stůl) tuto blokádu poruší.

Nedalo mi to a začala jsem si hledat více informací. Vyloženě o feromonální blokadě jsem toho moc neobjevila, ale dostala jsem se k jiným zajímavostem, o kterých jsem předtím neměla ponětí. V tomto článku bych se s vámi o některé z nich chtěla podělit.

O feromonech jsem předtím už slyšela, ve škole se o nich často učí ve spojitosti s hmyzem, např. u mravenců či včel. V jisté míře se o nich mluví i v případě některých savců. Abych uvedla zjednodušenou definici, co to ty feromony vlastně jsou: v podstatě se jedná o látky, které živočichové vylučují, aby mezi sebou mohli komunikovat v rámci jednoho druhu, nejčastěji během období rozmnožování. Zajímavé také je, že se nedají normálně "čichat", k zaznamenání feromonů je potřeba speciální orgán, tzv. Jacobsonův (vomeronasální) orgán.

Ale jak je to tedy s feromony u lidí? Podle studií se o nich prý zatím moc neví, i když informací jsem našla spoustu. Lidé mají také vomeronasální orgán, jen ne tak vyvinutý jako u jiných živočichů. Feromony vylučujeme kůží, např. s potem. Jsou naším tělem přijímány a ovlivňují činnost našeho mozku, potažmo i chování, aniž bychom o tom věděli.

Bylo provedeno mnoho výzkumů na toto téma, řada z nich nám přinesla nové poznatky. Feromony nám mohou zlepšit nebo naopak zhoršit náladu, vyvolat v nás strach, ale také hrají významnou roli v přitažlivosti mezi opačnými pohlavími (dnes si můžete běžně pořídit parfém s feromony). O existenci feromonů u člověka vypovídá třeba fakt, kterého si jistě některé z vás čtenářek všimly, že když žije více žen delší dobu pohromadě, srovná se jim menstruační cyklus. U mužského pohlaví se výskyt feromonů projevuje především vyšší sexuální přitažlivostí k ženám, které jich vylučují větší množství. Dokonce bylo zjištěno, že v době ovulace jsou ženy díky feromonům pro muže mnohem atraktivnější.

Jedním z kurióznějších experimentů bylo nechat skupince dobrovolníků přičichnout k tričkům lidí, kteří poprvé skákali s padákem. Podle výsledků se testovaným zvyšoval tep a tlak, pravděpodobně to bylo způsobeno právě určitými "poplašnými" feromony.

Je jasné, že tu jistý vliv feromonů na lidské tělo je. Nejsme jimi ale zcela ovládáni. Mnohem přirozenější je pro člověka rozhodovat se zejména pomocí obyčejného rozumu a citu.

Lucie Utscheková

Poslední den na Zemi

V redakci máme rádi skupinové články a spolupráci, tak jsem si jednou říkala, jestli si zase něco společně nenapsat.

Díky jedné náhodné písničce (jejíž jméno si nepamatuji) mě napadlo téma poslední den na Zemi, nic konkrétnějšího jsme si ale nezadali. Chtěla jsem vidět, jak se s takovým širokým psacím tématem budeme schopni vypořádat a co všechno nás k tomu napadne.

Vznikl tak soubor několika (podle mě velmi povedených) článků, které tvoří celé dnešní číslo.

Děkuji všem, kteří se zapojili, za spolupráci a ostatním přeji příjemné čtení. :)

Tereza Lafková

Jsou věci, jejichž pravou hodnotu si uvědomíš, až když je ztratíš. Pravidelný přísun vypraných a srolovaných ponožek. Rodiče. Svoboda. Zdraví. Tvoje planeta.

Dvaosmdesátkrát jsem viděla klíčit jarní rostliny a až nyní, svůj poslední den na Zemi, si uvědomuji, jak je to krásné! A jak to muselo být krásné, když jsem byla mladá a Země ještě nebyla tak zdevastovaná.

Dnes se se svou planetou budu muset rozloučit. Lidstvo odjíždí ničit jinou planetu. Ne všichni, vybrali jen asi čtvrtinu. Svobodná volba? V naší milé diktatuře???

PROČ? Proč proboha zrovna mě???

To je jedno. Já s tím nic neudělám. Jsem bezmocná.

Ale nesmím se se Zemí rozloučit takhle pohřebně. Musí to jít líp.

Z bezútěšného domova utíkám do ještě bezútěšnějšího města. Potřebuju na vzduch. Totiž na procházku. Dýchat už se tu prakticky nedá.

Procestovala jsem svět, jak jsem si vysnila jako malá, ale nikdy mě nenapadlo, že to bude znamenat, že budu muset sledovat detaily jeho postupné zkázy. Viděla jsem bídu rozvojových zemí, nehospodárnost bohatých států, vykácené deštné lesy, moře plná odpadků, řeky mrtvých ryb, mluvila jsem s lidmi vycpanými totalitou i s těmi, kteří se báli příštích dní. Zнала jsem pár sebevrahů i ekologických fanatiků. A taky několik moudrých, kteří umřeli včas. Ale mezi všemi jsem byla jediná šťastná. Dokud...

Vždycky jsem se vracela do svého rodného města. Vždycky. A to se mi jednou stalo osudným. Diktatura přišla tak nenadále, že jsem nestihla utéct. Vlast se změnila v past.

A teď mi chtějí vzít i to. Hurá... Ať žije vládce...

Dnes jsem šla na místa, kde jsem bývala šťastná. Proměnila se téměř k nepoznání. A stejně... obešla jsem jich jen zlomek. Ze Země nikdy doopravdy neodejdu. Protože na to, co jsem tu prožila, do smrti nezapomenu.

Šedesát let jsem žila svobodně. Posledních dvacet dva let mě učí, že na to nemám právo. Držet pusu a krok... A nechat zapomenout srdce bolavý. Odvedli dobrou práci. Dnes mi vezmou to i ty ubohé zbytky Země. A já nic neudělám. Já poklidně nastoupím do rakety. Už za pět hodin.

Nejvíc mi vadí, jak málo věcí mi dovolí vzít si s sebou. Do předepsaných dvaceti kilogramů na osobu se vejde jen to nejnужnější. Ale já bych radši věci zbytečné. Vzpomínkové.

Budu tu muset nechat svoje deníky. Celý svůj život. Ve dvou stech sešitů. Když jsem byla mladší, těšila jsem se, že si je před smrtí přečtu.

Mám štěstí, že mi zdraví tak slouží. Našla jsem lopatu a vykopala jámu tak velkou, aby se do ní všechny deníky vešly. Můj hrob.

Během této namáhavé fyzické činnosti jsem si to v hlavě srovnala. Jsem stará. A nikam jet nechci. Takhle mě to nebaví.

Jeden kamarád Arab mě asi před padesáti lety naučil, jak se dělá domácí výbušnina. Mně už je všechno jedno. Ať si klidně umřu... Ale ať chcípne vládce!

Anežka Malínská

Stojím v kostele. A je mi zatracená zima. Kabát mám promočený a boty špinavé, vnitřek kostela ale nevypadá o nic šťastněji než já.

Okna tu jsou rozmlácená, zbytky vitrážového skla leží na zemi a nemilosrdný vítr se otvory ve zdech dere dovnitř. Fakt mi je zima.

Nad hlavou mám klenutý strop s barokními anděličky a narůžovělými mraky, ale nejsem schopná se na ně znovu podívat. Nejsem schopná ani na vteřinu pohlédnout do těch přespříliš jemných tvářiček, které nikdy nepoznaly utrpení a nevědí (a asi ani nechtějí vědět), co se děje.

Podlahu kostela tvoří rozpraskané dlaždice se zaschlým bahnem z bot těch, kteří tu byli přede mnou. Některé ze stop dokonce tvarem připomínají psí tlapy. Chybí mi můj pes.

Mám chuť křičet. Končí svět a já to nemám komu říct.

Všichni moji přátelé buď leží dva metry pod zemí, nebo tam za chvíli ležet budou – pokud se najde někdo, kdo jejich těla zakope. A vím, že to čeká i mě, jen jsem na to úplně sama.

Právě kvůli té osamělosti jsem se rozhodla zajít do kostela, než si to pro mě přijde, ale je to celkem absurdní vzhledem k tomu, že nejsem věřící. Doufala jsem, že ucítím něco jako útěchu, když sem přijdu – a ono nic. Poslední minuty mého života a já je promrhávám zrovna tady.

Asi jsem měla jít někam do lesa, nadýchat se čerstvého vzduchu, natrhat si svazek mateřídoušky na vlastní hrob, posadit se do mokrého mechu, pozorovat mravence a doufat, že mi na hlavu kvůli větru nepadne nějaká větev – to by totiž byla dost trapná smrt.

Nebo jsem měla aspoň jít na hrob někomu z mých přátel, byli bychom si tak blíž. Měla jsem jít někam, kde bych měla pocit, že mělo smysl žít.

Ale ne, já stojím v kostele, ke kterému vlastně ani nemám žádný vztah.

Pokud nejste věřící, nechodte do kostela, až budete umírat. Budete se tam cítit hrozně opuštěně.

A tento způsob umírání zdá se mi poněkud nešťastným.

Tereza Lafková

Dne 21. prosince 2012 měl být konec světa podle mayského kalendáře. Živě si to pamatuju.

V televizi ve zprávách se spekovalo o tom, jestli nás všechny zavalí vlna tsunami nebo odfoukne vichřice. Šla jsem tehdy zrovna na tanečky a jedna holčička tam plakala, že nechce, aby svět skončil. Úplně mě to vyděsilo. Nechtěla jsem umřít.

A dnes tu sedím, vzpomínám a směju se. Jenže, co když.... co když svět opravdu skončil? Co když je všechno tohle jen iluze a my si jen nic nepamatujeme. Je o tom spousta konspiračních teorií a spousta z nich zní velice přesvědčivě. Takže byl to opravdu poslední den na zemi?

Hana Mariánková

Ležela jsem v pokoji, poslouchala Beatles a prázdně hleděla do stropu. Už se to blíží, než se naděju, budu sedět v raketě směr nějaká planeta, jejíž jméno si stále nemůžu zapamatovat. Ano, za chvíli poletím na jinou planetu, ale nemyslete si, že je to nějaký výlet! Na tu planetu se stěhuje celé lidstvo.

Chápu, že vám to může znít šíleně, ale technologie dost pokročily a na planetu bychom se, pokud nebudou nějaké problémy, měli dostat asi tak za měsíc, a to je ta planeta prosím mimo Sluneční soustavu. A proč se vlastně stěhujeme? To je jednoduché, na téhle planetě už se nedá žít, dobře dá, ale je to otrava, venku je ve dne neustále horko a večery bývají chladné, a pokud jdete ven na delší dobu, je lepší si vzít dýchací masku, protože vzduch je plný spousty různých sajrajtů.

Lidé žijí hlavně ve velkých městech, mimo ně žijí fakt jen blázni. Docela se bojím, přece jen není jednoduché nasednout do stroje, který vlastně pořádně neznáte, a očekávat, že vás odveze pryč od domova. Pryč! A svůj domov už nikdy nevidím. Je to dost zvláštní pocit...

V tom jsem zaslechla mamčin hlas: „Už je tu táta, tak pojďte!“ A sakra, co když jsem něco zapoměla? Začala jsem panikařit. Nakonec jsem si sedla na postel a zhluboka dýchala. „Uklidni se, to bude dobrý, všechno důležité je zabalené, a kdybys něco zapoměla, tak snad bude nějaká možnost to koupit,“ utěšovala jsem se. Chopila jsem se telefonu, stopla Beatles a vyrazila uvítat tátu. Zaslechla jsem hlasy celé své rodiny, jak mamku, tak taťku, ale i mého malého brácha, pro toho byla cesta do vesmíru něco neskutečně vzrušujícího. Všichni už stáli ve dveřích, mamka mi podala batoh, který jsem si připravila na cestu. Ostatní zavazadla byla už nejspíš naložená někde v raketě. Pozdravila jsem se s tátou, který se se mnou i přes viditelnou únavu přivítal s úsměvem. Byl vyčerpaný, protože pracoval v jednom z mnoha týmů po celém světě, které se podílely na organizaci odletů, ale taťka už udělal dost práce, takže poletí s námi pryč ze Sluneční soustavy.

Nasedli jsme do auta a vyrazili na místo odletu. Cestou nikdo nepromluvil. Já celou dobu vyhlížela z okna, vymýšlela všelijaké katastrofické scénáře a prohlížela si venkovní krajinu – nebo spíš to, co z ní zbylo.

Dorazili jsme k obří budově plné lidí nachystaných na jejich odlet. Přišli jsme k přepážce, kde stál nějaký mladý muž, mamka mu řekla naše jména a ukázala mu nějaké kartičky a papíry. Když bylo papírování dokončeno, muž nás odkázal ke vchodu, který už vedl k raketě. Než jsem však vstoupila, uvědomila jsem si, že táta nejde, že stojí kousek oproti. Zmateně jsem se na něj podívala, a tak mi to vysvětlil: „Nemůžu jít. Ještě ne. Potřebují mě tady.“

„Ale vždyť jsi řekl, že můžeš!“ zvolala jsem rozhořčeně.

„To sice ano, ale kvůli určitým událostem, které se během posledních čtyřiaadvaceti hodin udály, tu musím zůstat.“

„Ale...“ tázavě jsem pohlédla na mamku, ta měla slzy na krajíčku, ale bylo jasné, že o tom věděla předem. „Rozlučte se s tátou, děti,“ pobídla nás polohlasem. A tak jsme ho já s bráškou pořádně objali a namířili si to ke vchodu. Tam jsme se zastavili a čekali, až se rozloučí rodiče, jejich loučení bylo docela dojemné, ale rychlé. Mamka k nám přišla a posunky naznačila, ať jdeme. Ještě jednou jsem se ohlédla a spatřila tátův výraz plný bolesti. Pak jsme zatočili a na tvářích jsem pocítila studený vánek chladného večera.

Klára Sitařová

Je velice zvláštní, že i přes můj nezáměr o vesmír mě jako první napadla myšlenka, ve které právě vesmír hraje velkou roli. Co kdyby „poslední den na Zemi“ nemusel znamenat konec našeho života, ale naopak? Lidstvo by se přemístilo na jinou planetu naší galaxie, či dokonce mimo ni. Přece jen svými činy dojdeme k bodu, kdy již naší matičce Zemi nezbudou síly.

V poslední den pobytu, těsně před balením kufrů, bych se vydala za svým největším snem. Navštívila bych centrum Londýna. Ať už to zní jakkoliv, nikdy jsem neměla příležitost poznat právě jeho blyštivý šarm.

A proč vlastně tato lokalita? Inu, trvalo by věčnost vypisovat všechny důvody PROČ, takže to usnadním všem: asi mě schvátila „londýnská horečka“.

Sunshine:)

Pan Honický a jeho sportovní reportáž

Dnes jsem dělala "intervijů" s panem profesorem Honickým. Pojdme se tedy podívat na jeho odpovědi.

Jak dlouho tu učíte?

„Tak, učím tady, nepletu-li se, od roku 2004, takže už to bude, kolik to je? 18 let, jo.“

Jaké Vám to přineslo zkušenosti?

„Jako vždycky a v každém povolání dobré i špatné, a ty špatné jsou především zapříčiněné celkovým směřováním českého školství, které posledních 20–25 let redukuje vzdělání, což se mi nelíbí. Ty pozitivní jsou spojeny s každodenní prací se studenty a s kolegy. :)“

Kdo je Váš nejbližší kolega a proč?

„Tak já myslím, že to je jasné, jestliže víte, že na téhle škole působí "Honický" a "Honická", tak je to úplně jednoznačné. Je to úžasný, když jdete po škole unaven a se špatnou náladou z nějaké hodiny, a potkáte tam nejbližší milovanou bytost, pozdravíte se, zamrkáte na sebe, tak je to perfektní.“

Co jste chtěl dělat jako malý za povolání?

„Jé, toho bylo. Asi v tom nejuťlejším věku jsem chtěl být průvodčí anebo strojvůdce. Pamatuji si, že jsem si hrál ve školce na houpačce na průvodčího na hlavní trase Praha–Ostrava, kam jsem jezdil za babičkou, nebo Praha–Olomouc. Pak jsem chtěl být ministrem, ale už na základní škole, na konci jsem si říkal, že budu chtít být učitelem.“

Jaké máte koníčky?

„Největší koníček asi cestování, přičemž nezáleží kam, ale s kým, jak praví klasik. A miluju cestování všude po České republice, v zahraničí, na hory, k vodě. Na hory v létě, protože sportovec rozhodně nejsem a zimní sporty mi nic neříkají. Samozřejmě četba, poslech dobré hudby a občas nějaké "kulinářské dobrodružství". :D“

Máte nějaký zážitek nebo perličku z hodiny?

„To jste mě trochu zaskočila, protože teďka si asi nevzpomenu. I když v poslední době, teďka ten poslední týden, kdy jsem z důvodu choroby hlasivek chodil s tím zařízením, které mi zesilovalo hlas, tak v jedné třídě, když jsem si to nasadil, se zezadu ozvalo: „A, bude nějaká sportovní reportáž.“ :D“

Naty Khemlová

Marissa Mayer aneb Moje královna young adult literatury

Čtete rádi? A čtete young adult? Pokud ano, tenhle článek je právě pro vás. A co Marissa Mayer, znáte ji? Jestli ne, dovolte, abych vám pomohla to napravit.

Marissa Mayer je americká spisovatelka píšící v žánru young adult a podle mě je jedna z nejlepších. Dobrých spisovatelů je samozřejmě spousta, ale Marissa je v něčem originální. Dokáže totiž napsat vše. Od fantasy a dystopií inspirovaných pohádkami, přes komiksy, povídky a superhrdinské příběhy, až po typickou letní romantiku. Proto je to moje královna, každý si totiž najde v jejích knihách něco.

No, a proč o ní píšu zrovna nyní? Její první kniha nazvaná Cinder totiž nedávno oslavila výročí deset let od vydání. Právě touto knihou odstartovala autorka svoji nejslavnější sérii Měsíční kroniky.

Měsíční kroniky jsou něco mezi fantasy a dystopií. Zároveň je každá z knih převyprávěním jedné známé pohádky. Pokud vám Cinder připomíná anglické Cinderella, jste na správné stopě, skutečně se jedná o Popelku v poněkud futuristickém převleku. Inspirací pro hackerku uvězněnou zlou královnou na orbitě byla Locika, no, a koho připomíná Scarlet a Winter, uhádnete sami. Celá série se odehrává v budoucnosti, na Zemi zrovna vypukla pandemie podobná té covidové. Každou knihu vypráví jiná dívka a každá dívka samozřejmě hledá svého prince. Víc už prozrazovat nebudu, jen dodám, že pokud si sérii zamilujete (A že zamilujete!), čeká na vás další várka příběhů ze stejného světa. Dva komiksy Iko, prequel Nejkrásnější a povídková kniha Hvězdy nad hlavou.

Že by vás zaujali spíš superhrdinové? Její další série Renegáti vypráví právě o nich. Hlavní hrdinka Nova je superpadouch a snaží se pomstít svoje rodiče. A jakou má supersílu? Nespí... A naopak, umí uspat ostatní.

Stále nic? A co takhle Alenka v říši divů? Pokud tuto knihu nebo filmy máte rádi, neměli byste minout Marrisin román Bez srdce, protože jenom díky němu pochopíte, proč je Srdcová královna v knihách Carrolla Lewise vlastně zlá.

Že vás fantasy nebaví a chcete raději jen tu romantiku? Žádný problém. Zkuste Instant karmu. Úžasná hate-to-love romantika odehrávající se na Floridě se spoustou roztomilých mořských živočichů a písniček od Beatles. Tohle je ideální čtení na léto a rozhodně vám zvedne náladu.

Jestli jste si stále nevybrali, nezoufejte. Autorka chystá další knihy a rozhodně je na co se těšit. A pokud nejste zrovna superčtenáři, můžete se těšit na animované Měsíční kroniky nebo seriál Instant Karma, kterých bychom se měli brzy dočkat.

Lenka Vašicová

Zabydlet se v hudbě

Od roku 2017 je pro mě všechno jedna velká, nepříjemná, absurdní horská dráha. *A já nemám ráda horské dráhy.*

Rok 2017 se nesl ve znamení změn; hodně mi vzal, ale zároveň mi i hodně přidal.

Jednou z nejdůležitějších věcí, které mi dal, bylo rozšíření hudebních obzorů. Byl to totiž přesně ten rok, ve kterém jsem se seznámila s rockem a tvrdšími žánry hudby, kterými jsem do té doby pohrdala. Ještě si pamatuju, jak jsem jako malá nesnášela cesty autem, během kterých hrál z rádia klasický rock, a jak jsem přísahala, že nikdy nebudu nic takového poslouchat.

Jenže poté přišlo to hrozné léto 2017, které si pamatuji sice jen matně, ale ne tak matně na to, abych neviděla, že opravdu nebylo moc dobré.

Bylo to navíc přesně to léto, během kterého jsme ztratili zpěváka Chestera Benningtona, frontmana kapely Linkin Park. Tragicky zemřel koncem července.

A během právě tohoto léta jsem se do hudby od Linkin Park zamilovala. Celé to pro mě bylo takové nové – citlivé, opravdové, těžké, naštvané, smutné a především upřímné.

Poslouchala jsem je v jednom kuse, hrabala jsem se ve významech jejich textů a nevědomky si tím zlepšovala angličtinu, našla jsem si díky nim nové kamarády a konečně cítila všechnen ten raný pubertální vztek a smutek, který byl dost drsný, ale který jsem *potřebovala* cítit. Díky nim jsem věděla, že si to mohu dovolit cítit, že tyhle hnusný, odporný a těžký pocity vlastně nejsou tak hrozný, když na ně není člověk sám.

A od Linkin Park jsem se dostala k dalším umělcům – někteří jsou známější než jiní, a kdybych je měla všechny vyjmenovat, byli bychom tu hodně dlouho; můj music taste je jeden velký nepořádek. Každopádně většinou ten vzkaz, který to velké množství umělců, které jsem dříve poslouchala nebo momentálně poslouchám, skrze svou hudbu vysílá do světa (ať už záměrně, nebo ne), je prosté: “nejsi v tom sám”.

A tak jsem v hudbě našla útěchu. Postupem času se z útěchy stal domov a eventuelně snad i pocit, že někam patřím. Nikdy totiž nejde jen o to, jakou hudbu kdo vydává, jde i o komunitu lidí, která okolo toho všeho vzniká. Perfektním příkladem je skupina While She Sleeps – *tohle* je pro mě domov. Tohle je ta komunita, ve které jsem sice nikdy s nikým nemluvila, nemám tam kamarády, narozdíl od komunity Linkin Park, ale člověk cítí, že mu hlídají záda, že je na ně spoleh, že v tom jsou s ním – i když nevědí o jeho existenci.

Je mi líto, že nemohu nějak mluvit s těmi všemi umělci, které si smrt vzala dřív, než měla právo. Kdybych mohla, řekla bych jim, že na nich záleží, že sdílením svých myšlenek dělají ze světa lepší místo, že bychom bez nich vlastně nepřežili. To stejné platí i pro ty, kteří stále jsou, díkybohu, mezi námi. Bez jejich umění bychom pravděpodobně všichni zešléli.

Linkin Park ale už v podstatě neposlouchám. Mám je ráda, pamatuju si až závratné množství jejich textů, jsou pro mě důležité, ale nějak se stalo, že ta potřeba pouštět si je každý den zkrátka vprchala. A je to tak v pořádku, měníme se. Jsou pro mě ale pořád něco jako staří přátelé. Všechno to začalo právě u nich.

A teď tu sedím, do pozadí mi hrají Radiohead, které vnímám tak napůl, piju bylinkový čaj a jsem neskutečně vděčná za to, že se mi před těmi pěti lety otevřely dveře do světa téhle emocionální, upřímné hudby a že jsem se v něm mohla zabydlet.

Tak tohle je ten domov.

Tereza Lafková

Bible

Nesuďme knihu podle obalu.

Když se řekne slovo "Bible", každý si ihned představí něco spojeného s křesťanstvím. Ještě lépe, když řeknete "čtu Bibli." Většinou si z vás hned začnou dělat srandu, že jste blázen nebo podobně. Prostě jste trapní. Jenže kdo doopravdy přečetl celou Bibli a snažil se jí porozumět?

Podle mě původně Bible vůbec neměla být náboženská kniha, ale byla určena pro lidi, kteří se snažili porozumět světu takovému, jaký je.

Když mi bylo deset, chtěla jsem se přihlásit na Arcibiskupské gymnázium v Praze, protože se mi líbil kluk, který se tam chystal. Nikdy jsem se nehlásila k žádnému náboženství, naopak jsem je neměla příliš v lásce, ale co už. A tak jsem si musela přečíst Bibli. Strašně mě to nebavilo, přišlo mi to jako snůška keců, které nemají žádný smysl. Ale s odstupem času jsem si začala uvědomovat, že to není zdaleka pravda. A 5tak jsem si sedla a pustila se do toho znovu.

Porozuměla jsem Bohu ne jako dědečkovi na mráčku, který soudí, jestli půjdete do nebe, nebo do pekla, který vás zachrání, když máte pocit, že už vám není pomoci. Myslím, že Bůh je entita, která existuje všude kolem nás a můžeme ji nazývat jakkoli chceme. Neodsuzuje, neposuzuje. Jen pozoruje a je neustále s námi, i když děláme ty nejhorší hříchy, které existují. Přesně tak, jak řekl David. Tolik hříchů spáchal, neostýchal se ani zosnování vraždy pro své choutky, ale Bůh byl stále s ním a nikdy ho neopustil pro ryzost vztahu, který David k Bohu měl. Dodnes se na Davida pohlíží jako na největšího krále Izraele.

V Bibli samotné je tolik přirovnání k různým životním situacím, že si můžeme vybírat. Jsou stále aktuální a vždy budou.

Hanka Mariánková

Olympijské hry v Pekingu

Část pátá

Jak Češi hodnotí olympiádu?

Zástup vlajek a závěrečný výbuch ohňostroje ukončil v neděli 24. Olympijské hry v Pekingu.

Přišel tak konec mé olympijské série, kterou jste si mohli (a pořád můžete) přečíst v předešlých Dvořánech. V uplynulých týdnech jsem vždy uvažovala nad tématy, která byla pro olympiádu v Pekingu specifická. Dneska se však ohlédneme za posledními týdny a zavzpomínáme na posledních 16 dní olympijského dění. Přečtete si několik krátkých reakcí od dalších sportovních nadšenců naší školy.

Nejlepší moment her

M: Slovenský bronz v hokeji.

N: Pro mě byla nejlepším momentem (hned po zlaté medaili, kterou pro Česko získala Ester Ledecká, a po bronzové medaili od Martiny Sáblíkové) výhra českého hokejového týmu nad ruským týmem 6:5, což bylo poprvé po 16 letech (ZOH). Dalším takovým "momentem" pro mě byl výkon českých hokejistek. To, co předváděly, bylo neskutečné, ale největší aplaus patří Kláře Peslarové, která v zápase proti USA vychytala 55 střel z 59. Díky tomuto neuvěřitelnému výkonu se dostala do skupiny 6 nejlepších hokejistek ZOH.

E: Za mě byl nejlepší moment, když Slovensko získalo bronz. Nikdo to nečekal a moc jim to přeju.

Hvězda her

M: Myslím, že to byly hry Irene Schoutenové. Ta na rychlobruslařské dráze krájí obrovské sumy ze světových rekordů. Neměli bychom ale opomenout ani Q. Fillona Malleta. Ten podle mě zastínil jiné biatlonové hvězdy (mluvím o Johannesi Bøeovi) a přinesl další velké úspěchy francouzskému biatlonu.

Ella: Pro mě byl největší hvězdou (jakožto pro fanynku hokeje) Juraj Slafkovský. 17letý slovenský hráč, který nejen že za celé zimní olympijské hry dal sedm gólů, ale díky svým dvěma gólům také získal pro Slovensko v zápase proti Švédsku bronzovou medaili. Čímž jim pomohl získat jejich první hokejovou medaili z olympiád.

Ema: Sáblíková a Ledecká. Jsou to bojovnice. Taky ta 50letá rychlobruslařka, teď si nevzpomenu, jak se jmenuje. (Claudia Pechsteinová)

Největší zklamání

M: Český hokej, ženské krasobruslení.

Ella: Co se týče zklamání, tak se to hrozně špatně hodnotí. Celkově se tahle Olympiáda Čechům nepovedla. Ale kdybych tam stála sama, tak bych ani nezačala. Celkově nejhorší pro mě byl hokejový zápas Čechů se Švýcarskem (až ten druhý). Doufám, že nejsem jediná, které přijde, že Češi hrají takzvanou "línou" hru. Většinou se mi zdá, že podceňujeme protihráče a při hře to postupně vzdáváme: "Pro ten puk tam nejedu, stejně tam budu pozdě." Což je škoda, protože jinak hrajeme dobře, a to nemluvě o Hrubci (brankář).

Ema: Náš hokej a biatlon. Musím ale vyzdvihnout poslední závod Makuly (Markéta Davidová), byla úžasná, skvěle se poprala s větrem. Škoda, že to nestačilo na bronz, bylo mi jí líto

Cortina 2026 bude...

M: Svobodnější, veselejší.

Ella: No, uvidíme. Nezbyvá nám nic jiného než čekat, doufat a trénovat.

Ema: Snad úspěšnější...

Vzkaz na závěr?

Ella: Nefanděte jako Pešán. Trochu radosti do toho fandění.

Díky, že jste fandili.

Tak zase v Paříži!

Magdalena Turnbull

Líbilo? :)

Přihlaste se k odběru!

<http://eepurl.com/gCNEIz>